

Pentru viață

nr. 1 / primăvară 2013

*Jubește-i
pe amândoi!*

VIAȚA UNUI COPIL
este valoroasă indife-
rent de modul în care
a fost conceput

CEA MAI BUNĂ ALEGERE
a unei tinere însărcinate
este viața

ȘTIȚI CĂ ÎN ROMÂNIA
au loc avorturi forțate?

GIANNA JESSEN
O supraviețuitoare
a avortului

Asociația Studenți pentru viață

Site web: www.studentipentruviata.ro

E-mail: contact@studentipentruviata.ro

Telefon mobil: 0751.859.467, 0726.024.597

Echipa

Editor principal: Alexandra Nadane

Editor coordonator: Mihaela Ursescu

Design: Bogdan Dragomir

Echipa de redacție

Ancuța Feier, Ioana Marica, Ruxandra Stavriu,

Ștefania Gabriela Hălăucă, Andrei Iepure,

Vadim Vlad

Misiune

Credem în respectarea dreptului la viață al tuturor oamenilor din momentul concepției și până la moartea naturală și considerăm că prin sprijinul acordat mamei și copilului se pot forma tineri responsabili pentru familie și societate.

Cuprins

pg. 1

Editorial – lubește-i pe amândoi!

pg. 2

Ce ar trebui să știi despre întreruperea de sarcină?

pg. 3

„Mi-a rămas în minte că primul meu copil era băiat”

pg. 4

Viața unui copil este valoroasă indiferent de modul în care a fost conceput

pg. 5

Cea mai bună alegere a unei tinere însărcinate este viața

pg. 6

Istoria legalizării avortului în Europa

pg. 7

Victimele războiului vs. victimele avortului

pg. 8

Știați că în România au loc avorturi forțate?

pg. 9

Gianna Jessen – O supraviețuitoare a avortului

Mulțumim tuturor celor care au sprijinit moral și financiar apariția acestei reviste.

EDITORIAL

Iubește-i pe amândoi!

A fost odată ca niciodată...

O tânără însărcinată care a rămas fără sprijin din partea prietenului, a părinților și a tuturor celor din jur. Singura soluție părea a fi întreruperea de sarcină, pe care o cunoștea, căci mai făcuse înainte încă trei. Cel mai simplu lucru pe care l-a putut face mama ei a fost să o programeze la avort. Cu puțin timp înainte să meargă acolo i-a trecut prin minte un gând și a spus: „Doamne, dacă tu vrei să păstrez acest copil, ajută-mă!” Nu era ceea ce s-ar numi un credincios practicant, dar era clar că Dumnezeu era singurul care mai putea schimba situația. Prietenul ei avea probleme de sănătate din cauza cărora nu putea să lucreze, iar părinții ei nu erau de acord să-l primească în familie, așa că făceau tot posibilul să-l îndepărteze.

Avortul era metoda de a scăpa de probleme. Nu știa de ce, dar de data asta simțea că, totuși, trebuie să caute soluții adevărate. Ultima încercare a fost să scrie un mail către o asociație umanitară și să ceară sprijin. Femeile care trec printr-o criză de sarcină nu făceau parte din grupul țintă al acelei asociații. Totuși, în fața monitorului a fost cineva care, după ce a citit mail-ul, a pus mâna pe telefon și a sunat-o. Era un mail disperat, nici nu aveai cum să-l închizi pur și simplu și să treci mai departe. A urmat o întâlnire, persoana respectivă a încurajat-o, i-a oferit puțină consiliere și a sprijinit-o apoi pe tot parcursul sarcinii, împreună cu alți oameni care au reacționat pozitiv la povestea ei. La scurt timp tânăra s-a căsătorit cu tatăl copilului, iar acum au împreună trei copii. Povestea lor nu se oprește aici și nu continuă lipsită de probleme. Singura diferență este că acum există susținere din partea celorlalți.

Mai târziu au apărut și alte tinere, dintre care unele trecuseră deja prin trauma avortului pentru că nu au fost sprijinite, pentru că au fost amenințate de prieten sau de familie, ori pentru că au fost date afară din casă. Persoana cu care ele intrau în legătură își punea mereu întrebarea: De ce a fost prea târziu? De ce nu am ajuns mai devreme la ele? Ce făceam eu când ele căutau cu disperare un ajutor? Întotdeauna între momentul în care o femeie află că este însărcinată și clipa în care ajunge la avort este o perioadă de timp foarte dificilă. Presiunile sunt mult mai mari când este vorba de adolescente și de tinere, prin urmare și programele de sprijin trebuie să fie constante, iar efortul susținut. Din acest motiv s-a înființat în acest an Asociația Studenți pentru viață. Misiunea acesteia este să formeze tineri responsabili pentru viața de familie și din societate, care să acorde dragoste, respect și prețuire mamei și copilului, pentru că amândoi merită să fie iubiți și sprijiniți.

Este un drum lung pe care abia am pus un pas, iar misiunea pe care ne-am ales-o nu este ușoară. Orice sprijin – voluntariat, financiar, rugăciune – acordat programelor noastre face ca o mamă aflată în criză de sarcină să fie mai aproape de cei care o pot ajuta să-și salveze copilul.
Iubește-i pe amândoi! ■

Ce ar trebui să știi despre întreruperea de sarcină?

Gregory Moeck

Avortul a devenit atât de comun încât oamenii i-au pierdut semnificația. De când Curtea Supremă a legalizat avortul la cerere în 1973, în SUA au avut loc peste 46 de milioane de avorturi legale. În China, unde a avea mai mult de un copil este de cele mai multe ori ilegal, s-au înregistrat peste 800.000 de avorturi anual numai la nivel unei singure provincii.

Estimările arată că, în întreaga lume, sunt avortați aproximativ 46 de milioane de copii anual. Cu toate că acest fenomen reprezintă una dintre problemele cheie ale societății contemporane, majoritatea oamenilor nu știu să spună ce este practic un avort. Ei bine, avortul este actul de a scoate prematur copilul din pântecul mamei lui. Copilul este eliminat intenționat, printr-o forță exterioară.

Avorturile induse se clasifică în trei categorii:

Avorturi terapeutice

Aceste proceduri sunt executate când sarcina amenință viața mamei. Ponderea acestora din numărul total de avorturi anuale este extrem de mică, practic insignifiantă.

Avorturi eugenice

Avorturile eugenice sunt executate când copilul suferă de un defect mental sau fizic. Mama poate alege să avorteze pentru a nu fi nevoită să crească un copil cu handicap.

Avorturi la cerere

Avorturile la cerere sunt executate fără a fi pusă în pericol sănătatea mamei sau a copilului, iar motivele sunt personale, financiare sau emoționale.

Cele mai întâlnite metode de avort sunt următoarele:

Metoda Prostaglandin

Prostaglandinele sunt hormoni care au funcția de a declanșa travaliul. Pentru procedura de avort, prostaglandine

artificiale sunt injectate în lichidul amniotic, inducând un travaliu violent și nașterea unui copil insuficient dezvoltat pentru a supraviețui. Primul pas este introducerea unei soluții saline care otrăvește copilul și îi arde pielea. Acest procedeu face ca întreaga procedură să fie mai simplă pentru asistente, iar copilul să se nască mort.

Metode nechirurgică

Una dintre metodele nechirurgicale des întâlnite este folosirea pastilelor RU-486 și Metotrexat. Acestea sunt utilizate între 5 și 9 luni și distrug membrana uterului. Sunt administrate oral sau intramuscular și includ prostaglandine care induc travaliul și fac posibilă eliminarea copilului mort.

Dilatare și chiuretaj

Metoda „D&C” face colul uterin să se dilate și permit introducerea unui tub gol în pântec. Odată introdus, chiureta este folosită pentru a smulge copilul din uter și a-l tăia în bucăți. Resturile sunt aspirate prin colul uterin. La final părțile extrase sunt reasezate, pentru a exista certitudinea

Dilatare și evacuare

Metoda „dilatare și evacuare” este una înfiorătoare. Poate fi realizată începând cu a treisprezecea săptămână de sarcină. Executanul apucă bebelușul nenăscut cu un forceps și îi rupe membrele.

După ce corpul a fost eliminat, executantul trebuie să zdrobească capul cu cleștele, întrucât acesta este deja prea mare pentru a fi extras întreg.

că nu a rămas nimic în interior deoarece pot apărea infecții.

Aspirare

Colul uterin este dilatat manual cu un număr de tije pentru a permite introducerea unui tub aspirator de plastic. Cu o forță de aspirare de 28 de ori mai mare decât cea a unui aspirator, acesta rupe în bucăți corpul în curs de dezvoltare și absoarbe rămășițele într-un container.

Avort prin naștere parțială Este o metodă deosebit de barbară folosită în a cincea și a șasea lună de sarcină și, uneori, chiar mai târziu. Executanul extrage parțial copilul, cu excepția capului, apoi străpunge baza craniului aflat încă în pântec și introduce un aspirator pentru a extrage creierul copilului.

SURSĂ: [HTTP://LIVEACTION.ORG/FILES/ADVOCATE/ADVOCATE1.PDF](http://LIVEACTION.ORG/FILES/ADVOCATE/ADVOCATE1.PDF)

Cristina Stamate: „Mi-a rămas în minte că primul meu copil era băiat”

Cristina Stamate, cunoscută actriță a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase” din București, este una dintre puținele persoane publice cărora nu le-a fost teamă să recunoască că au făcut avort. După o viață plină de sușuri și coborâșuri, actrița ar schimba multe dintre alegerile pe care le-a făcut, dacă ar putea să o ia de la capăt. În anii '60, când era la începutul carierei sale, ea a ales, din lipsă de informații, să renunțe la viața pe care o purta în pânțece, pentru a-și putea face meseria și pentru a-și continua planurile de viitor.

În luna august a acestui an, la Conferințele pe teme ProVita, organizate de departamentul ProVita lași din cadrul Sectorului de Misiune, Statistică și Prognoză Pastorală, Cristina Stamate a participat la una dintre conferințele pe tema salvării, protejării și cultivării vieții, cu speranța că va face cât mai multe femei să înțeleagă că un copil nu este o piedică reală în fața dezvoltării profesionale. Lucrând într-un domeniu în care aspectul fizic și disponibilitatea sunt esențiale, a avea un copil era de neconceput, și încă mai este, și astăzi, un motiv pentru care multe femei renunță la binecuvântarea de a fi mămici.

„Coană mare, vino încoace să-ți iei nepotul!”

„Povestea mea începe în anul '67, când m-am măritat la 19 ani. Pentru o tânără mireasă care a reușit să se mărite domnisoară, virgină, în anul IV

la Facultatea de Teatru, în acel timp în care religia era un domeniu ascuns, trebuia să te ferești să te duci la un preot; erau vremuri ateiste. Fiecare dintre tinerele domnișoare din România era echivalentul primei femei, care trebuia să rezolve toate lucrurile care decurg dintr-o căsnicie într-un mod original și primitive.

Am realizat că sunt însărcinată foarte târziu, pentru că nu știam nici măcar care este data de la care trebuie să socotești. Aveam examenul de diplomă. Aveam planuri de viitor. Nu aveam nici un sentiment că acolo e cineva, e om, nu e om... Nici nu mă întrebam nimic, pentru că era ceva care mă încurca foarte tare. Am început să caut cu disperare un medic. Asta era o incursiune aproape demnă de James Bond, pentru că rezultatul putea fi pedepsirea amândurora. Am găsit un medic a cărui specializare erau operațiile pe creier. Și operația, ca să zic așa, s-a întâmplat pe masa din sufragerie, acasă la mama mea.

Când s-a sfârșit intervenția, după ce am fost ușor amețită de o injecție, i-a spus mamei mele: „Coană mare, vino încoace să-ți iei nepotul!”. Atunci nu am luat în seamă foarte tare. Scăpasem de ceea ce mă încurca, dar mi-au rămas în minte cuvintele că primul meu copil era băiat.

Am avut la un moment dat o colegă cântăreață, atât de frumoasă... eu spuneam tot timpul că atunci când trecea făcea potecă. Era și frumoasă și egocentrică și la un moment dat s-a căsătorit și a plecat în America, venind înapoi peste doi sau trei ani, cu un copil de 2 ani. Un băiețel superb. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că fata aia tânără, frumoasă și cu atâta succes ar fi renunțat la trupul ei minunat și la succesul ei ca să facă un copil. Am întrebat-o cum de s-a întâmplat asta și ea mi-a spus: „Cristina, m-am dus la doctor ca să fac întrerupere de sarcină, el mi-a pus un sonar și i-am auzit bătăile inimii. Și atunci n-am mai putut să fac asta”. Atunci, pentru prima oară, m-am gândit absolut disperată la neșansa existenței în România mea a unui medic și a unui aparat cu ultrasunete, care m-ar fi dăruit pe mine cu un fiu pe care l-am pierdut prostește.

DANIELA BĂLINIȘTEANU
SURSĂ: DOXOLOGIA

Viața unui copil este valoroasă indiferent de modul în care a fost conceput

La vârsta de 16 ani, Veronica Cardona a rămas însărcinată, după ce a fost violată de propriul ei tată. Totuși, ea a ales să apere viața copilului ei, iar acum le încurajează pe femeile care au suferit experiențe asemănătoare.

„A fost un șoc uriaș când am conștientizat că sunt însărcinată. În acel moment m-am simțit de parcă viața mi-a fost distrusă, deoarece știam că bebelușul care urma să se nască era «rezultatul» unui viol. Am intrat în depresie, nu doream să omor un copil nevinovat, dar am simțit frică, probabil aceeași frică pe care o resimt multe femei atunci când află că sunt însărcinate. Îmi era teamă că nu voi putea merge mai departe, că oamenii mă vor judeca sau mă vor trata cu dispreț. Eram furioasă pe El pentru că nu puteam înțelege cum un Dumnezeu atât de bun și de iubitor a putut permite să mi se întâmple asta tocmai mie, care nu făcusem niciun rău în toată viața mea. I-am cerut putere ca pot merge mai departe, dar acum sunt sigură că El a fost mereu lângă mine în multele zile și nopți de lacrimi. El era cel care mă încuraja și mă ridica. Mi-am dat seama că nu aveam dreptul să dispun de viața altei persoane, cu atât mai puțin de viața unei persoane mici și neajutorate, care nu-mi făcuse niciun rău. Am simțit nevoia să strig lumii adevărul,

acela că un copil nu-ți va aduce aminte niciodată de circumstanțele în care a fost conceput, pentru că el sau ea este o persoană cu totul diferită. Dimpotrivă, acel copil te va ajuta să-ți vindeci rănilor, îți va aduce bucurie și-ți va da un sens existenței. Avortul nu te face să fii așa cum ai fost înainte să rămâi însărcinată. Omorul nu este o opțiune, este cea mai proastă decizie.

Mă deranjau și încă mă mai deranjează argumentele adeptilor avortului, care se folosesc de cazuri precum al meu ca să-i omoare pe cei inocenți și să-și umple buzunarele cu bani pătați de sânge nevinovat, susținând că: «de fiecare dată când vei vedea acest copil, îți vei aduce aminte de groaznicul moment al violului». Prin mila Domnului, am reușit să-mi iert tatăl, să-l privesc în ochi și să-i mulțumesc pentru că mi-a dat viață.” ■

Ana Bendaras
– voluntar Live Action:

Ai auzit vreodată pe cineva zicând: „Cred că avortul este rău, cu excepția cazurilor de viol”? Poate părea de înțeles, prin prisma laturii emoționale, dar hai să ne gândim puțin mai serios la asta. Cred că este important să știm de ce acea persoană crede că avortul este rău în toate celelalte cazuri. Despre cele mai multe situații ți se va spune: „Pentru că avortul ucide o ființă nevinovată.”

Atunci de ce nu este la fel de rău să ucizi un copil care a fost conceput într-un viol? Este viața lui mai puțin valoroasă?

Nu este corect să condamnăm copilul la moarte pentru greșelile tatălui său. Avortul este rău pentru că ucide în mod intenționat ființe umane nevinovate, a căror viață este valoroasă – indiferent de cum au fost concepute. ■

Pattie Malette
a ales viața lui Justin

Victimă a abuzului sexual în copilărie, Pattie a avut parte de băutură, droguri și sex de la o vârstă fragedă, iar la șaptesprezece ani a rămas însărcinată. Chiar dacă a fost încurajată să avorteze, ea a refuzat să o facă.

„Am știut că nu voi face asta. Am știut clar că trebuie să-l păstrez. Nu am știut cum voi reuși, am știut doar că nu pot avorta. Trebuia să fac tot ce pot și am fost hotărâtă să fac orice va fi necesar.” ■

Cea mai bună alegere a unei tinere însărcinate este viața

Aflate în situația ei, multe tinere aleg avortul deoarece îl consideră a fi singura soluție pentru a scăpa de griji. Nu realizează faptul că omul are o identitate încă din momentul concepției și cred că acel copil care poartă vina iresponsabilității lor trebuie să plătească cu viața. Și totuși există tineri care aleg viața, la fel cum este și Andreea. Pentru ei nașterea este firescul și împlinirea vieții, miracolul ei perpetuu.

„Numele meu este Andreea și am 22 de ani. Am avut o relație, de aproape trei ani cu un băiat pe care l-am iubit enorm, însă dragostea s-a stins subit în urma scenelor de gelozie, iar comportamentul lui s-a schimbat radical. Când am început relația eu eram fecioară și așteptam momentul potrivit pentru a începe viața sexuală. Lucrurile nu mergeau bine iar eu am amânat „momentul”, în speranța că el va redeveni așa cum îl cunoscusem. La un moment dat am plecat în Italia să muncesc ca „hostess” crezând că această pauză îl va face să se schimbe. După nouă luni m-am întors și pentru

că-l iubeam nebunește m-am decis să îmi încep viața sexuală, crezând că așa se va îmbunătăți relația. Din păcate decizia a fost una regretabilă. Hotărâsem împreună să ne protejăm, pentru a evita sarcina, considerând că nu suntem pregătiți să avem un copil. Sunt împotriva anticoncepționalelor de când m-am documentat despre ele. Mijloacele contraceptive nu împiedică fecundarea, ci prinderea micuțului prunc de mucoasa uterină. Deci, nu au efect preventiv, ci avortiv. Deși efectele sunt cunoscute, sunt micșorate pentru a se încuraja contracepția.

Nu am luat contraceptive și am rămas însărcinată. Peste cinci săptămâni am aflat vestea, iar reacția mea a fost una de refuz și neputință de a accepta. Recunosc cu regret că primul gând a fost să fac avort, dar nu durat mai mult de câteva minute. Eram conștientă că avortul este o crimă și o discriminare fatală pe baza vârstei și a locului unde se afla bebelușul.

După o lună ne-am despărțit definitiv. În urma multor

neînțelegeri el începuse să fie agresiv, iar eu nu am acceptat o asemenea atitudine. Pentru prima dată eram hotărâtă să mă despart de el fără cale de întoarcere. Despărțirea mi-a provocat o depresie. Sufeream enorm, slăbisem într-un mod exagerat și aveam insomnii cronice. Disperarea mea s-a accentuat și din cauză că în timpul sarcinii sora cea mai mare m-a dat afară din propria casă. A fost greu până am reușit să accept sarcina și ideea ca voi fi o mamă singură, fără o casă, fără o carieră, fără sprijin din partea părinților, familiei, fără absolut nicio stabilitate sau siguranță.

M-am gândit să îi mai acord o șansă și am încercat în timpul celor nouă luni să ne înțelegem, însă în zadar. A fost o tortură. Se comporta tiranic cu mine. Am suferit și am plâns foarte mult în timpul sarcinii, deși în interiorul meu luptam cu toată ființa să rămân puternică și senină pentru bebelușul meu.

După naștere am decis să plec cu fetița de lângă tatăl copilului. Sunt mai mult îngrijorată decât fericită, având în vedere că sunt o mamă singură și nu știu cum îmi voi crește copilul, însă voi lupta cu toată ființa pentru copilul meu. Alegerile făcute au adus în interiorul meu o pace și o satisfacție greu de descris în cuvinte.

SURSĂ: PRO-VITA BUCUREȘTI

Istoria legalizării avortului în Europa

Prima țară care a legalizat întreruperea de sarcină a fost Uniunea Sovietică pe data de 18 noiembrie 1920. Lenin, în urma revoluției bolșevice, a realizat directivele sale anterioare: „cererea necondiționată a anulării oricărei legislații care interzice avortul.”

Este important a se aduce la cunoștință faptul ca în acea perioadă legile protejau viața în întreaga Europă.

Al doilea lider European care a legalizat avortul în țara sa a fost Adolf Hitler. Străduindu-se să creeze o „rasă superioară” nepoluată și puternică biologic, el a aprobat și legalizat în 1933, uciderea copiilor nenăscuți germani, care au avut, sau ar fi avut, defecte congenitale. Trebuie adăugat faptul ca parlamentarii naziști au impus sancțiuni juridice severe pentru a proteja copiii germani sănătoși, urmărind astfel creșterea demografică a „rasei superioare”.

Pe o scară de masă, primii în rândul victimelor lui Hitler nu erau comuniștii germani, evreii, polonezii sau țigani, ci copiii nenăscuți germani presupuși a fi cu dizabilități. După cucerirea națiunilor slave, germanii au elaborat așa numitul „Plan Est” un

plan de exterminare a popoarelor cucerite, în care au recomandat națiunilor ocupate să folosească metode contraceptive și să legalizeze avortul. Planurile naziștilor sunt exemplificate cel mai bine printr-o declarație dată de Martin Bormann, secretarul particular al lui Hitler și șeful cancelariei NSDAP: „Datoria slavilor este de a munci pentru noi. Fertilitatea slavilor este nedorită. Lăsați-i să utilizeze prezervative sau să plătească avorturile - cu cât mai mult cu atât mai bine. Educația este periculoasă.”

Cum a fost legalizat avortul în Polonia

Pe teritoriul polonez, avortul a devenit pe deplin permisibil - așa cum se observa din punct de vedere juridic, pe 09 martie, 1943. Acea perioadă a fost denumită „o achiziție a avortului”. Apoi, autoritățile germane profesionale au promulgat o ordonanță pentru a permite femeilor poloneze să-și omoare copiii nenăscuți fără nici o restricție, dar în

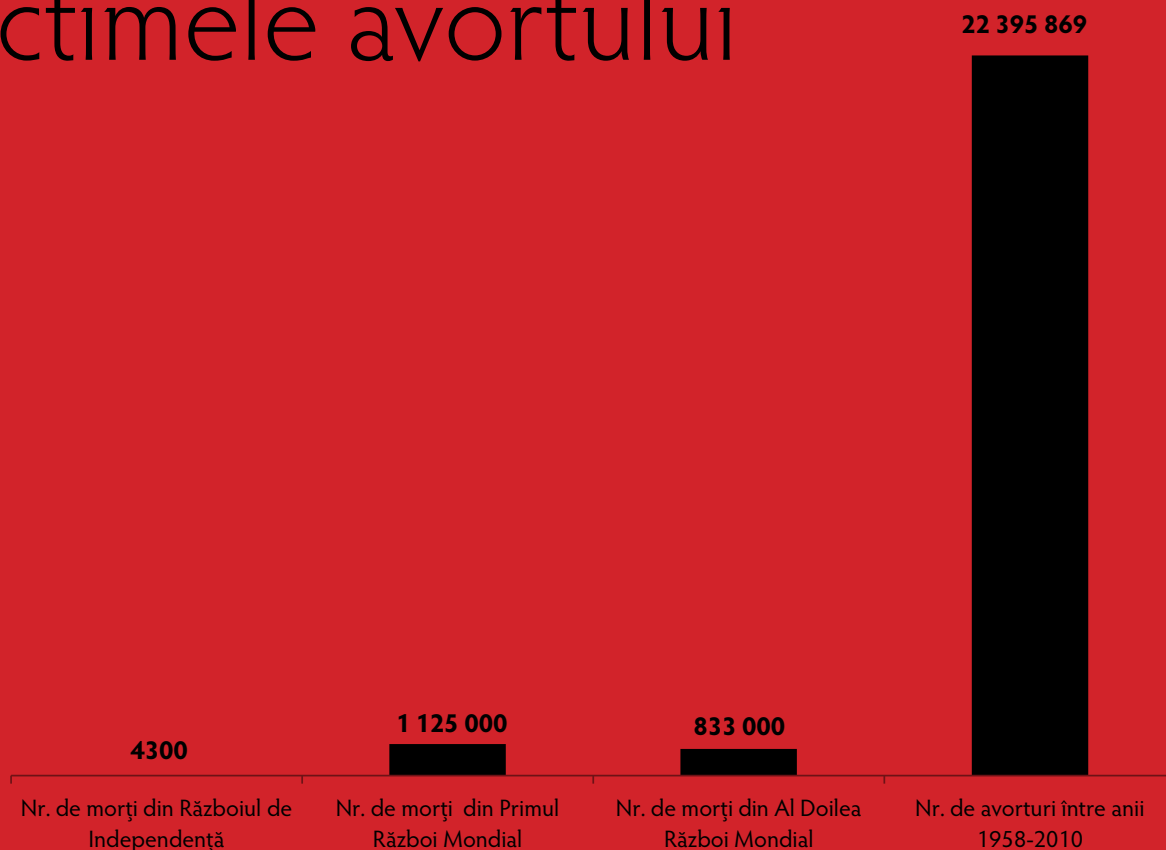
aceleși timp crescând pedeapsa, chiar pedeapsa capitală, pentru uciderea unui copil nenăscut german. Pe data de 22 iulie, 1942, Adolf Hitler a dezvăluit dispoziția sa favorabilă față de avort, ca o metodă indispensabilă de a controla populația națiunilor cucerite. „În confruntarea cu familiile mari ale populației indigene”, a subliniat el, „este foarte favorabil pentru noi dacă femeile și cameristele pot avea cât mai multe avorturi”.

De asemenea, el a amenințat: „eu însumi voi împușca pe oricine care va introduce o lege care să prevină avorturile în teritoriile estice ocupate”

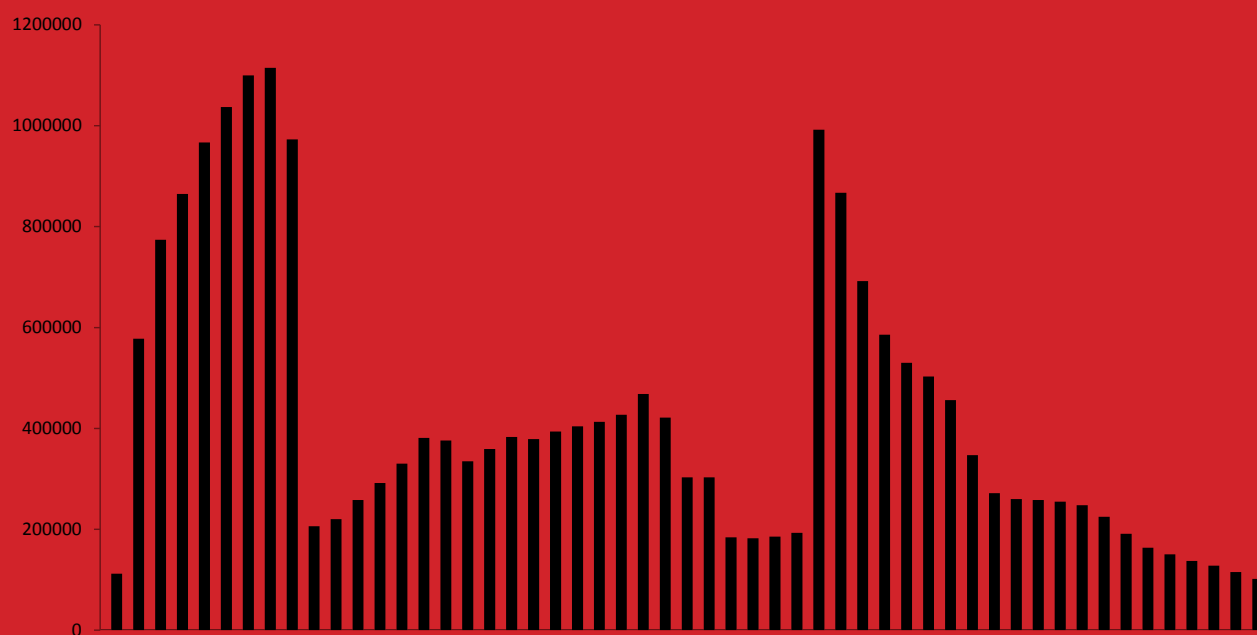
(DUPA WILLIAM BRENNMAN, „THE ABORTION HOLOCAUST. TODAY’S FINAL SOLUTION”, LANDMARK 2 PRESS 1983, P. 34 .

Victimele războiului vs. victimele avortului

Numărul de avorturi în perioada 1959-2010

ȘTIAȚI CĂ în România au loc avorturi forțate?

Problema sarcinii la adolescență este una dintre cele mai actuale probleme în zilele noastre. Nu e numai una medicală, ci și una socială. Totuși, din păcate, sunt puțini aceia care se ocupă cu seriozitate de rezolvarea ei.

Noțiunea de sarcină timpurie se referă la mame însărcinate care au vârstă între 13 și 19 ani. Adolescente se aruncă adesea în relații intime din dorința de a fi

"mai tari" decât alte colege; dar și publicitatea cotidiană a sexualității joacă un rol important în căutarea acestor relații.

De obicei, o mamă tânără nu este în stare să se întrețină pe sine, nu mai vorbim și de un copil. Nu de puține ori, ea se lovește de critice și ostilitatea celor din jur, printre care se numără chiar și cei apropiați. Urmează o reacție firească de șoc, confuzie, rușine, frică și panică.

Fetele fac față cu greu emoțiilor puternice. Adesea, acestea duc la depresii și afectează starea psihică a adolescentei. Deodată apare întrebarea: "Ce să facă mai departe: să păstreze sau să pună capăt sarcinii?" Cum să iasă din această situație? Este foarte important ca alături de fata însărcinată să fie un om în care ea are încredere și care să o sprijine.

O clinică de avorturi există pentru că atunci când o adolescentă s-a îndreptat către ea nu a fost nimeni care să îi spună că luarea vieții copilului pe care îl poartă în pântece nu îi va rezolva problemele, ci, din contră, i le va agrava. Nimeni nu îi menționează posibilitatea de a da naște copilul și a-l da spre adopție, nimeni nu îi oferă nici măcar sprijin moral în a naște copilul, așa cum își dorește. ■

Mă numesc B și sunt însărcinată în 4 săptămâni. Am 21 de ani și mi-am dorit dintotdeauna acest copil, dar nu știu ce să fac. Simt că o iau razna și am nevoie de un sfat. Băiatul cu care am conceput acest copil mi-a zis după patru săptămâni de sarcină să fac avort, cu toate că atunci când a aflat era foarte fericit. El locuiește în străinătate împreună cu părinții de care încă depinde financiar, iar vestea nu a bucurat-o pe mama lui. Părinții mei sunt foarte exigenți și cu idei învechite. Nu le-am spus încă de sarcină și nu le voi spune până nu găsesc o soluție pentru mine și pentru copil. Am căutat un ajutor în toate părțile. Credeți-mă că nu vreau să fac avort, dar nu voi avea nici un ajutor din partea prietenului și a părinților iar din altă parte nu pot să sper. Nu știu ce să fac. Știu că dacă voi face avort nu voi mai fi la fel ca până acum. Mi-e frică de părinți, mi-e frică de gura lumii. Nu am unde să plec ca să pot duce sarcina mai departe și să-mi cresc copilul. Vă rog ajutați-mă pentru că sunt disperată știind că îmi omor propriul prunc. Mai bine mor cu el în burtă decât să-l ucid. ■

sursă foto: Provita București

GIANNA JESSEN

O supraviețuitoare a avortului

Cu o lună și jumătate înaintea zilei în care ar fi trebuit să se nască, Gianna Jessen a fost avortată. Ceea ce se întâmplă cu foarte puțini dintre milioanele de copii care sunt avortați s-a întâmplat cu Gianna: a supraviețuit avortului. Pe 8 septembrie 2008, în Queen's Hall, Melbourne, Gianna Jessen a vorbit în fața Parlamentului statului australian Victoria, în ajunul dezbaterilor legate de dezincredințarea avortului în acest stat. Prezentăm fragmente din discursul ei, mărturie vie a unei realități care nu se poate contesta: avortul ucide oameni.

Sunt adoptată. Mama mea biologică avea 17 ani, la fel și tatăl meu biologic. Ea era însărcinată cu mine în 7 luni și jumătate când a decis să meargă la Planned Parenthood, care este cel mai mare operator de avorturi din lume. Au sfătuit-o să facă un avort salin. Asta înseamnă că din pânțele mamei se extrag cu o seringă până la 250 ml de lichid amniotic cu o injecție și în locul lor se injectează o soluție salină. Acea soluție îl arde pe copil și pe dinăuntru și pe dinafară, mama urmând să-l elimine în 24 de ore.

Spre spaima și surpriza tuturor nu am ieșit moartă, ci vie, după 18 ore, pe 6 aprilie 1977, într-o clinică de avorturi din districtul Los Angeles. Ginecologul nu era de gardă în momentul acela, așa că nu a avut șansa de a-și duce la capăt planul legat de viața mea, care era moartea. Ar fi trebuit să fiu oarbă, ar fi trebuit să fiu arsă, ar fi trebuit să fiu moartă. Și totuși nu sunt. Știți ce este extraordinar? Că ginecologul a trebuit să-mi semneze certificatul de naștere! De asemenea, pentru orice sceptic în privința celor spuse de mine, pe fișa mea medicală este scris: „născută în timpul unui avort salin”.

Am întreprins câteva investigații în legătură cu respectivul ginecolog. Clinicile lui formează cel mai mare lanț de clinici de avort din SUA, cu un venit anual de 70 de milioane de dolari. Am citit un mesaj de-al lui, acum câțiva ani. Spunea: „Am avortat peste un milion de copii și o consider pasiunea mea.”

Vă spun aceste lucruri pentru că, doamnelor și domnilor, ne aflăm într-o bătălie aparte, fie că realizăm sau nu. Este o bătălie între viață și moarte. De care parte sunteți? O asistentă a chemat salvarea și m-au transferat la un spital, ceea ce este absolut miraculos. În general, procedura în acei ani, și până în anul 2002, era să iei viața supraviețuitorului unui avort prin strangulare, sufocare, lăsându-l să moară sau aruncându-l.

După aceea am fost plasată într-o casă adoptivă, unde familia și-a dat seama că nu prea mă place. Așa că am fost luată de acolo și dusă în altă casă adoptivă, una frumoasă, casa lui Penny. În momentul acela aveam 17 luni, 15 kilograme de masă lăncedă și diagnosticată cu ceea ce eu numesc „darul paraliziei”

cerebrale”, care a fost cauzată de lipsa de oxigen din creier în timp ce încercam să supraviețuiesc. Ajungând aici, mă simt obligată să întreb: „Dacă avortul este doar o chestiune despre drepturile femeii, doamnelor și domnilor, atunci unde erau drepturile mele?” Nu era nici o feministă înverșunată care să se ridice și să țipe despre cum îmi erau violate drepturile în acel moment! De fapt, însăși viața mea îmi era luată în numele drepturilor femeii. Căci, doamnelor și domnilor, n-aș avea acum paralizie cerebrală dacă n-aș fi supraviețuit.

Așa că atunci când aud îngrozitorul și dezgustătorul argument că ar trebui să îngăduim avortul deoarece copilul ar putea să fie handicapat – câtă groază îmi umple inima! Doamnelor și domnilor, sunt lucruri pe care le puteți învăța numai de la cel mai slab dintre noi. Și când le luați viața, dumneavoastră sunteți cei care pierd, pentru că Domnul are grijă de ei. Însă dumneavoastră sunteți aceia care veți suferi pentru totdeauna.

SURSĂ: REVISTA CUVINTE
CĂTRE TINERI – 2010

VOCI PENTRU VIAȚĂ

Am ajuns în punctul în care n-am mai putut să privesc aceste mici trupuri.

Dr. Beverly Mc Millan când a fost întrebată de ce nu mai face avorturi

O femeie nu dorește să facă avort așa cum dorește o înghețată sau un Porsche, ci ca un animal prins în cursă care își roade picioarele pentru a scăpa.

Frederica Mathewes-Green, scriitoare

Păcatul avortului nu a cuprins toți oamenii, dar a cuprins tot neamul. Asta fiindcă aceia care nu fac avorturi nu luptă contra avortului, nu se debarasează de ceea ce se întâmplă în jur.

Părintele Nicolae Tănase

Am observat că toți cei care sunt în favoarea avortului au fost deja născuți.

Ronald Reagan,
Al 40-lea Președinte al SUA

Unde este mai sigur pentru copil decât în pântecele mamei? S-a dovedit că mama a rămas superioară având sentimente de neînlocuit.

Părintele Arsenie Papacioc

Avortul a devenit astăzi cel mai mare distrugător al păcii, deoarece distruge atât viața copilului cât și conștiința mamei care trăiește ani și ani de zile știind că și-a ucis propriul copil.

Maica Tereza

SUNTEM GENERATIA PENTRU VIAȚĂ

Eu nu cred deloc în avort. Cred că copilul nenăscut este un om. Este ca și cum ai ucide un om. Justin Bieber, cântăreț